

nyt Fornavn under særlige Omstændigheder, f. Eks. naar et Navn har en Karakter, der er egnet til at latterliggøre den paagældende, eller i Tilfælde, hvor et Barn er opkaldt efter en Slægtning, som senere begaar en i den offentlige Mening vanærende Handling. Bevilling til Bortkastelse af Fornavn er i Almindelighed ikke blevet meddelt; imidlertid har Justitsministeriet ment, at der ikke er noget til Hinder for, at de i saa Henseende hidtil fulgte Regler i nogen Grad lempes, saaledes at det i Tilfælde, hvor en Person godtgør, at han sædvanlig kun kaldes ved og er kendt under et eller flere af de af ham oprindelig tillagte Navne, og at det har nogen Interesse for ham som Kunstner, Politiker, Forfatter og vel navnlig som erhvervsdrivende eller Firmaindehaver at kunne sikre sig, at det Navn, hvorunder han er kendt, og som han benytter ved sin Signatur, ogsaa virkelig er hans fulde Navn, ved kgl. Bevilling til-lades ham at bortkaste det eller de af hans Navne, som han aldrig benytter, men som han dog stadig maa møde i offentlige Bekendtgørelser, gennem Pressemeddelelser o. s. v., undertiden til Ærgrelse for ham selv og ofte til Forvirring for Offentligheden, der ikke kan genkende vedkommende under den Buket af straalende Fornavne, hans den Gang haabefulde Ophav har strøet udover ham.

Det fornuftige i at vise denne rimelige Imødekommenhed ses i øvrigt ikke at være benægtet fra nogen Side, heller ikke i Pressen, og det ærede Medlem Hr. Rytters Betænkkeligheder, hentede fra en formodet Udvidelse af Administrationen paa Grund af denne, skal vi sige Reform, forekommer mig noget søgte, thi efter den angivne Begrænsning vil der overhovedet ikke blive Tale om et større Antal af Bevillinger, medens de Par Ændringer, der kan blive Tale om i Folkeregisteret og Kirkebogen, jo ikke kan medføre større Ulejlighed eller koste mere, end at der i alt Fald bliver ca. 30 Kr. pr. Bevilling tilovers for den betrængte Statskasse. — Maaske jeg efter dette tør lade dette Problem, fuldt belyst, gaa over i Historien.

Den næste Henvendelse, det ærede Medlem Hr. Rytter bærede mig med, vedrørte den saakaldte Tage Jensen-Sag. Det var mig ganske vist noget vanskeligt at gætte mig til, hvad det ærede Medlem sigtede til med den ejendommelige Form, det ærede Medlem gav sin Forespørgsel, idet han, den tidligere Justitsminister, i Stedet for at stille Forespørgselen paa Grundlag af Justitsministeriets Redegørelse gaar ud fra

dels en Artikeloverskrift i det, han kalder Ministerens Presse — jeg har desværre ingen —, dels et af hans egne mange Interviews i Dagbladet „København“. Jeg skal dog i Øjeblikket lade dette ligge som alt andet vedrørende den Heksedans, som store Dele af Pressen af ideelle Hensyn fandt det forsvareligt overfor Vorherre og Pressefriheden at opføre paa Grund af denne Sag i Fjor, og jeg skal indskrænke mig til at besvare det ærede Medlems Forespørgsel om, hvorledes det gaar med den indledede Undersøgelse, og hvorfor den har trukket saa længe ud.

Undersøgelsen er jo foretaget af Rigsadvokaten, hvem jeg til Brug for mit Svar i Dag har anmodet om en Redegørelse for, af hvilke Grunde der er gaaet saa lang Tid. Rigsadvokatens Svar, som jeg tør tillade mig at oplæse, er følgende: „I Anledning af“ o. s. v. . . . „Den paagældende Ordre fra Justitsministeren er udfærdiget den 26. Januar d. A. Den 9. Februar paa-begyndtes Afhøringerne, og disse fortsattes derefter den 20., 25. og 28. Februar, den 2., 3., 10., 18., 23., 28. Marts, den 1. og 3. April, den 7., 11. og 16. Maj, den 11. og 19. Juni, den 3. Juli og 23. Oktober, i alt altsaa 19 Afhøringsdage. I Tiden fra 3. April til 7. Maj henstod Sagen paa Bisidderen, Højesteretssagfører Steglich-Petersens Bortrejse til Udlandet. I Tiden fra 16. Maj til 11. Juni henstod Sagen paa sammes Sygdom. Den 3. Juli sendtes Sagen til Dansk Kriminalpolitiforening med Anmodning om Afgivelse af en Erklæring. Den 7. Juli tilbagesendte Forcingen mig Sagen, idet den henviste til Vagtmester Andreas Hansen. Den 10. Juli sendtes Sagen fra mig til denne, der afgav Erklæring i Skrivelse af 26. September, som jeg først modtog den 5. Oktober. Vagtmesteren begrundede det sene Svar ved, at han som Patient havde henligget paa Rigshospitalet, hvorfra han først den 17. September var blevet udskrevet. Den 9. Oktober sendtes Sagen fra mig til Højesteretssagfører Steglich-Petersen, der ønskede i Medfør af Tjenestemandslovens § 17 at udarbejde et Forsvarsskrift. Den 19. s. M. tilstillede Højesteretssagføreren mig dette, og den 23. s. M. afholdtes det afsluttende Møde, hvorpaa Sagen den følgende Dag tilstilledes Justitsministeren.“

Til den Redegørelse, der bl. a. viser, at 2 Maaneder af Forsinkelsen vedrører Politiinspektørens Bisidder, maa jeg i øvrigt henvise det ærede Medlem, idet jeg dog skal tilføje, at det gennem Udtalelser til mig privat fra den paagældende Reservelæge paa Rigshospitalet var mig bekendt, at